



MARCEL TOLCEA

## A rózsá neme

*Egy nap a virágáru slány  
úgy érezte, hogy arca mögöl  
kicsattan éppen  
egy vérvörös rózsá.  
Ugyan hová a lelke szárnyán?  
Tiszta éjszaka volt, álmotalan,  
nem is gondoltuk volna. Mégis.  
De vajon mikor  
borul virágba a rosa perennis,  
szirmai mikor  
borítják be halandó testünk?*

## Naphimnusz

*A városba napszálltakor  
érkeztek mindig a tejesasszonyok,  
csörömpölt a buszuk már messziről,  
mint Róma összes pénzével egy isten.  
Este érkeztek, már feljött a hold,  
meszes homályba vonta a parkot,  
hallszott, amint felsír egy mókus  
meg a fenyő a leszálló éjben.  
Ezerévenként előfordul:  
fénylő aranyakkal koccan a lelkünk,  
a folyó uszádeka meg visszafordul,  
szürke-kék köröket rajzol,  
csipkemintát.*

## Csendélet

*A kertvendéglőben, ahol az elefánt  
éppen kimúlni készül, ott vártunk rád  
volt osztálytársaddal egyik este.  
Az első tíz felesnek A., a festő  
előadta, micsoda élőképek  
voltak is azok, a többi ragadozó  
között hogyan ziháltál, mint remegtél.  
Kurvára örültem, hogy ugyanaz a  
csodás lány vagy, kit nem volt szerencsém  
ismerni akkor. Mert ugye tudod, az idő  
mindenen átcsap, aminek nincs  
glóriája, mint neked.  
Hát ne is tudd meg.  
De a fókabundát se, pedig azt  
megvehettem volna, hiszen barátom, A.  
a világ minden pénzét odarajzolta  
a szalvétára – megérdemelnéd.*

NÉMETI RUDOLF fordításai

*Tolcea, Marcel* (1956, Sânnicolau Mare/Nagyszentmiklós – Temes megye): költő.  
A bölcsészdiploma megszerzése után tanár, korrektor; kiadói lektor; 1990 óta újság-  
írást tanít a temesvári egyetemen, az Orizont című irodalmi folyóirat szerkesztője.